

večino in stvari so se kmalu drugače zasukale. Danes nikaka italijanska iredenta ne misli, da bi ondu oživila aspiracije Garibaldijeve 1859. leta. Priporoča se zatorej dalmatinski recept porabiti za Trst in Primorsko in postaviti večino slovansko v njene pravice in jej dati položaj, kakoršen jej gre. „Kdo sestavlja v Trstu in Primorji zanesljivi element, ko bi prišlo do kakih komplikacij?“ List odgovarja: „Mi vemo, da bodo Slovenci vedno ostali lojalni, kajti nemajo nikamor težiti in morajo ostati v Avstriji kjer jim razmeroma še najbolj gre“. List sklepa opazke svoje s tem, da pravi: „Mi odločno izrazimo mnenje svoje, ker puščaje na strani vsa politična in narodna vprašanja, imamo le državni interes pred očmi“.

Tako piše vojaški strokovni list. Temu listu se zdi pritiskanje jugoslovanskega naroda politično nemodro in zahteva premembo sisteme, zahteva, da bi se merodajni krogi opirali na slovansko večino in vse to v državnem interesu. To se hoče reči: Avstrija dobi s tem živ jez proti navalom iredente. Jasno pa je, da bi ta jez se okrepil v živo trdnjavo, če bi primorske Hrvate in Slovence zjedini s kranjskimi, koroškimi in štajarskimi Slovenci v jeden upravni okoliš. Potem bi aspiracije italijanske iredente zgubile vsak pomen in Avstrija bi imela mir v teh krajih. (Konec prih.)

Občinske volitve v Šoštanji.

(Dalje.)

Omenili smo vže zadnjikrat besne agitacije od strani Šoštanjskih nemčurjev, o Nemcih ne govorimo, kajti število teh je preneznatno. Štabni chef jej je bil Hans-Muki Woschnagg, vreden sin svojega očeta. Navadno ga ne vidiš šestokrat na ulici, ker se ukvarja z raznovrstnimi kožami, a na preddan volitve ga je bila vsaka hiša, vsak kot poln. Ubogi njegovi „arabariji“ so tekali kot poštni konj zdaj proti Družmirju, kjer biva njegov adjutant Janez Kosar, izsluženi agitator Negrijev, da poižve, ali je straža ob Velunji svojo dolžnost storila.

Potem dirjajo uboga kljuseta proti drugemu adjutantu M. Skaza, p. d. Ograjšek-u, ki se štuli in hoče biti po sili Nemec, dasiravno je v nemščini pravi „mojster skaza“. Ta človek je čisto pozabil, kje da mu je zibelka tekla, da ne v Heidelbergu, ampak blizo „Hude luknje“. Slovenski domoljubni kmetje izogibajo se pač poslej s tem raji takih skaženih krčem, saj vedo, da dobijo za gotovi denar dobre, da boljše kapljice tudi pri svojih, v slovenskih krčmah. Kako strastno je agitoval Hans-Muki, za to je zadostni dokaz v tem, da mu je bil vsak narodnjak v preddan volitve na poti, češ, kaj imaš ti delati v Šoštanji! Tako je ta kavalir (?) napadel mirnega narodnega učitelja o belem

dnevu, na javni ulici, v pričo mnogo ljudi prav pobalinsko, blizo tako-le: Kaj imate Vi mladič, dnes dela na ulici...?*) Čujte, to je pravcati cvet one omike, ki je doma pri naših nemčurjih! Klobuk z glave pred takim kavalirjem! Slišali smo, da je razžaljeni g. učitelj siroveža takoj tožil, a pregovorjen tožbo zopet ustavil. To je sicer dokaz njegovega miroljubja, vendar pa je pri narodnjakih vzbudilo veliko in trdi se, da tudi opravičeno nevoljo. Povej Slovenec tako psovko nemčurju v obraz, ako bi smel, na razbeljenem rožu bi te pekel za kaznen. Ljut agitator Hans-Mukija je bil tudi neki pisac pri c. kr. sodnji, z imenom Schildenfeld, a dognano še ni, ali z dovoljenjem in vedenjem g. okr. sodnika ali ne. Vsekako pa se nam prav čudno dozdeva, da se človek brez vsake volilne pravice nosi kot eden glavnih agitatorjev. Ali nemčurji so si mislili: v sili so tudi muhe dobre. Da so Titscherji e tutti quanti Hans-Mukiju na vse kriplje pomagali, ter stikali za volilci, kakor tičarji za jerebicami, to je dovolj znano. Da g. dr. Liechtenegger ni zaostal, kdo bi dvomil; kar pa je vse govoril in objuboval, to je tako smešno, da ne dela takemu gospodu v resnici nič veliko časti. Janez Hofer, glavni oproda Fr. Woschnagga je s svojo „sivo“ zvi-jačo neki ženski izvabil pooblastilo, zato pa je njeni hiši pridobil najnovejši naslov v Šoštanji.

Ako dodamo tem agitatorjem še pomagača Strinyja, o katerem hočemo drugo pot obširneje govoriti, Streharja, Korošca in kakih 12 „šklafov“, imamo ves agitacijski odbor skupaj. Kaj ne, izborna društvo, lepa kompanija! To so ti ljudje! Škoda, da ni bilo fotografa; to bi bila izborna slika, vredna dva groša. „Kje so časi, kje so dnovi“, izkliknil bi človek, premotrujoč žalostne narodne premembe, ki so v Šoštanjskem trgu dandanešnji! Fr. Woschnagg, leta 1878 še vrl narodnjak, čestital je o priliki sedemdesetletnice očetu Bleiweisu: „Neustrašljivemu buditelju Slovencev mnogaja leta“, France Vošnjak, in danes? Njegov sin Hans-Muki, nekdanj čili sokol slovenski in danes? — Ne vem, kaj naj rečem prislovici: „Jabelko ne pade daleč od drevesa“. (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Slovenjegraškega okraja. (Pozor.) Ko čitam št. 17, pridem do dopisa iz Šaleške doline zaradi volitev. Jaz vam moram reči, da nisem s tem, kar se ondi piše, nič kaj zadovoljen. G. dopisnik izrazil se je tako, kakor da bi imel on že voljo volilcev vseh treh volilnih okrajev črno na belo. Kakor se pa sliši, volilci Slov. Graškega okraja niso istih misli, kakor

*) Iz spoštovanja do naših bralcev zamočimo ostale besede. Ured.